

Лорд Пістон Перчіль, зустрівши Новий рік келихом шампанського і побажавши справжнього миру всьому мирові, поцілував свою лордиху й лорденят та й проказав:

— Ну, ви мої любі та милі, доїдайте тут і допивайте, а я піду ляжу, бо в мене праву литку якось дуже сіпає, а в поперека ніби хтось кілка встромив чи залізною завісою гахнув!

Лордиха занепокоїлася:

— Що з твоїм, мій лорденьку, Пістошо мій, попереком?! Литка — це не дивно, — литку ще з бурської війни тобі сіпає, як ти, будучи хвацьким гусариком, у полон до бурів потрапив, а от що з попереком — недопойму...

— Ой, мабуть-таки, залізна завіса на попереk упала! — зітхнув лорд Пістон Перчіль.

— То, може, Пістошо, хай би баба Бірнсиха пошептала та напою якогось випити дала. Кажуть, у неї дуже цілющий трунок є! І всередину пити, і зверху натирати. Як вип'єш, кажуть, так тебе трохи ніби помакартурить і стає легше. А як зверху потерти, спочатку заачесониться, а потім заспокоїться, і ніщо вже його не монгобере! Може б, я збігала?

— Ні, моя люба міледихо, краще я ляжу та добре вгріюсь, — воно, може, й попустить! Скажи камердинерові, щоб прослав оте рядно, що на фамільному гербі сьогодні провітрювалось, та щоб укрит мене кожухом австралійської вичинки.

— Лягай, лягай, Пістошо! Лягай!

— Гудбайніч, моя міледичко!

— Гудбайніч, мій старенький! Гудбайніч!

Поклали лорда Пістона камердинери й лакеї на ліжко, фамільним рядном заслане, вкрили кожухом австралійської вичинки, міледиха його перехрестила та й проказала:

— Спи, мій Пістошо, спи спокійно, і хай не непокоять тебе ніякі сні!
Гудбайніч!

А була ж якраз новорічна ніч.

Якій же людині, хоча б вона була й лордом Пістоном Перчілем, не сниться сон у новорічну ніч?

Тільки-но лорд Пістон Перчіль захропли, одразу ж і почалося!

Та яке почалося!

Спочатку приверзлася величезна єгипетська піраміда, на весь Єгипет піраміда, в сто разів більша, ніж Хеопсова, така велика, що крізь неї річка Ніл протікає.

А на тій велетенській піраміді стоїть індійський слон, великий-великий індійський слон, такий завбільшки індійський слон, як сто слонів укупі, а на тому слоні йому видать: і Єгипет йому видать, і Південно-Африканський союз йому видать, і Індію, і Іран, і Палестину, і Аравію — все-все йому з тої піраміди видать.

І всі в тих країнах народи перед лордом Пістоном Перчілем навколішки стоять і низько, вірнопіддано йому вклоняються.

А він, лорд Пістон Перчіль, на слоні сидить, молоточком розмахує та покрикує:

— Демократичніше! Демократичніше кланяйтесь! Нижче! Нижче!
Демократичніше!

Аж тут і в Індії, і в Палестині, і в Ірані, і в Єгипті щось ніби бахнуло, загуло, тріснуло, і народи, замість уклонятися, підводитися почали.

Лорд Пістон Перчіль прокинулись і сердито засопли: не сподобався їм подальший розвиток сну.

Посопли лорд Пістон Перчіль, почухались та й знову заснули.

Тоді прийшов їм уві сні славетний їхній предок Мальбрук.

У латах, у панцирі, на білому англо-арабському коні прийшов славетний Мальбрук та й махнув золотою пікою:

— Чого спиш, лорде Пістоне Перчілю? — крикнув Мальбрук. — Чому в похід не збираєшся, як я колись збирався?! Адже ж ще не все тобою повойовано?! Хто ж його повоює, як не ти?!

І підводять ніби йому вороного коня, і сідає лорд Пістон Перчіль на коня вороного, як колись, буди молодим гусариком, сідав, і в похід виступає.

А за ним танкові дивізії, моторизовані частини, артилерія, кавалерія...

А над ним гудуть самольоти...

Мальбруків нащадок лорд Пістон Перчіль веде військо своє одну шосту частину світу воювати...

Хвацько веде!

Довів лорд Пістон Перчіль аж до того місця, звідки сяйво Червоних зір видко стало.

Як забачив лорд Пістон Перчіль Червоних зір сяйво, зразу за залізну завісу, якраз у тім місці, де "Made in Germani"[1] написано.

Зскочив із коня та й... прокинувся...

— Міледихо! — крикнув. — Давай камердинерів!

— А що тобі, Пістошо? — міледиха питає.

— Яв похід зібрався!

— Боже мій! Боже мій! Хіба ж ти забув, як предок твій Мальбрук збирався і що з того вийшло!

— Так отже ж!

— Казала, — покликати бабу Бірнсиху, щоб, може, пошептала, а тепер...